

Pak vast, schrijver**[Pak vast, minister]**

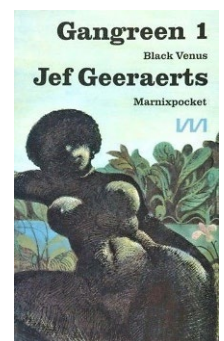
Mogen we eens kwistig met lof omspringen en het wierookvat stukslaan zo niet letterlijk op de neus, dan toch figuurlijk op de pen van twee journalisten, die in de voorbije week bewezen hebben dat joernalisme toch niet noodzakelijk een knipmessen is voor de machtigen van het ogenblik uit het eigen kamp, of een naar de mond praten van de letterkundig-alles-voor-het-zeggen-hebbers.

Beide joernalisten vallen de vettigschrijverij, de waterplaatsenkunst aan. Maar dat niet alleen. Terecht keren ze zich tegen de atmosfeer van belangrijkdoenerij rond deze vuilbekkerij, verheven tot de afgod van de tijd, waaraan ook schrijvers en ministers hun offers brengen.

In *Het Volk* veegt Marcel van Nieuwenborgh eens duchtig Ward Ruyslinck de mantel uit. Na hulde gebracht te hebben – die ook onze hulde is – aan het kunstenaarschap van Ruyslinck en na vastgesteld te hebben dat Ruyslinck zelf een paar jaar terug nog de moed had om te laten horen dat ‘meehuilen met de literaire wolven in het drek- en driftbos’ zoveel gemakkelijker is dan er afstand van te nemen, verwijt van Nieuwenborgh hem ‘een pijnlijke inconsequentie’ door zich te lenen tot het vertalen van het *Roodboekje van de seksuele revolutie*. ‘... of moeten wij’ – aldus Van Nieuwenborgh – ‘de drijfveer niet verder zoeken dan bij vader Cats’ wijsheid dat de kat omwille van de smeer de kandeleer likt’.

In *Gazet van Antwerpen* is Gaston Claes aan het woord [...]

[Claes wordt ook bewierookt, omdat hij minister Frans van Mechelen kritiseert die de driejaarlijkse staatsprijs voor verhalend proza aan Jef Geeraerts heeft toegekend voor *Gangreen 1 - Black Venus*, een ‘boek over degoutante erotische avonturen met een heel bosje negerinnen’ ...]

Ward Ruyslinck antwoordt

't Pallieterke, 4 december 1969

Meneer de dode-zielenchroniqueur,

In uw kroniek van 20 november bent u inderdaad nogal kwistig met wierook omgesprongen. Marcel van Nieuwenborgh moet niet weinig in zijn gladde kin gelachen hebben, toen hij zich in de kolommen van 't Pallieterke verheven zag tot een van die witte raven, die de moed hebben om ‘de letterkundig-alles-voor-het-zeggen-hebbers’ nu eens niet naar de mond te praten. Als hij nog enig schaamtegevoel heeft overgehouden, zal hij die pluim niet op zijn hoed steken, maar ze in z'n rommella, bij de mislukte journalistieke concepten, wegmoffelen.

Omtrent zijn fundamentele eerlijkheid koester ik namelijk ernstige twijfels, aangezien deze heer zich *wel* in zijn krant manhaftig en waarschijnlijk met knipoogjes naar de Volkse redactie (fort they are honourable men) heeft afgezet van *Het Rode boekje van de Seksuele Revolutie* en van al wat dat *Boekje* impliceert aan zozegde ‘vuilbekkerij’ maar alleszins *niet* tijdens het langdurige, gemoedelijke open gesprek dat ik hierover op de Boekenbeurs met hem heb gehad, in het bijzijn van drie andere mensen uit het boekbedrijf. Integendeel, we hebben gezellig koffie gedronken en uw ‘moedige’ journalist heeft geen ogenblik de schijn gegeven dat hij me na het aanhoren van mijn argumenten pro het *Rode Boekje*, van ‘pijnlijke inconsequentie’ verdacht. Hij blaakte zo waar van begrip en tegemoetkoming en gaf zelfs hoog op van de nieuwe, open koers die *Het Volk* zou varen (post Concilium?). Wat nog eens bewijst dat woorden gevaarlijker zijn dan springtuigen, want deze laatste kun je alleen maar doen springen, maar van de eerste kun je naar gelang van de omstandigheden en van het gehoor, ook kleverige stroopballen maken. Of is van Nieuwenborgh verplicht te doen wat hij mij – ten onrechte – verwijt : de kandeleer te likken om der wille van de smeer? Ten onrechte, jawel, want ik hoef het niet onder stoelen of banken te steken dat ik voor de vertaling van dat boekje, die me 4 maanden paardenwerk heeft gekost, 10.000 fr. heb gekregen. Alstublieft. Pak vast schrijver. Dat is 30 fr. per bladzijde, of ongeveer tienmaal minder dan wat Marcel van *Het Volk* voor zijn volksmisleiding heeft gekregen.

Waarom ik dan wél die opdracht heb aanvaard? Omdat ik blij was met dit boekje, dat nu eindelijk eens een gevarieerd en genuanceerd beeld van de seksualiteit ophing (er staan, naast vulgaire, ook poëtische en wetenschappelijke teksten in) en zelfs antistandpunten toeliet. Wat blijkbaar niet mocht beklemtoond worden in *Het Volk*, want het gaat toch altijd over Seks en die is, in welke optiek ook, per definitie ‘smerig’.

Als de eerlijkheid en de waarheidsliefde van 't Pallieterke iets méér dan een pose voor de galerij zijn, dan zal het zijn lezers deze helaas ontluisterende blik achter de literaire coulissen niet onthouden.

Met een grimmige groet,
Ward Ruyslinck